

Impozitul pe construcții: incertitudini și controverse

✘ *Mihaela Popescu*

Director, Schoenherr Tax Bucharest SRL

Deși a trecut aproape un an de zile de când Guvernul a introdus peste noapte impozitul pe construcții speciale, acest impozit continuă să fie un măr al discordiei între mediul de afaceri și guvernanți.

Dincolo de controversele legate de costurile excesive pe care acest impozit le ocazionaază pentru mediul de afaceri, de faptul că acesta ascunde de fapt ineficiențe în colectarea și gestionarea banilor publici sau de faptul că încasările la bugetul de stat (1,5 mld. lei) au fost de 3 ori mai mari decât cele prognozate, numeroase dispute și incertitudini rezultă chiar din formularea actuală a textului de lege, căruia îi lipsește rigoarea necesară. Asupra acestor formulări lapidare ale textului de lege ne propunem să ne concentrăm atenția în cele ce urmează.

Noțiunea de contribuabil al impozitului pe construcții

Noțiunea de „contribuabil” include, la modul general, diverse categorii de persoane juridice, fără nicio condiționare în ceea ce privește deținerea sau utilizarea vreunei construcții. S-ar putea deci interpreta că, de exemplu, orice societate comercială din România este contribuabil și, pe cale de consecință, ar trebui să-și înregistreze în mod corespunzător această obligație în vectorul fiscal, indiferent de existența vreunei construcții în patrimoniul său. Mergând mai departe cu acest raționament, ajungem la concluzia (desigur, absurdă!) că orice societate ar trebui să depună declarații privind impozitul pe construcții, chiar și dacă nu datorează niciun impozit, caz în care va completa declarația cu zero. Deși nu

împărtășim o astfel de interpretare, ea decurge din actuala formulare a textului de lege.

Definiția construcțiilor

Codul fiscal definește ca obiect al impunerii construcțiile prevăzute în grupa 1 din Catalogul privind clasificarea și duratele normale de funcționare a mijloacelor fixe, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 2139/2004 (denumit în cele ce urmează „Catalogul Mijloacelor Fixe”).

Desigur, legea este ușor de interpretat într-o manieră simplistă, în care construcțiile se regăsesc în Catalogul Mijloacelor Fixe și sunt, totodată, înregistrate în contabilitate ca mijloace fixe de tipul construcțiilor. În realitate, există însă foarte multe situații atipice asupra cărora planează incertitudinea în privința încadrării în categoria construcțiilor și a aplicării impozitului pe construcții speciale.

Așa cum vom exemplifica în cele ce urmează, există trei mari surse de incertitudine în privința obiectului impunerii.

Citeste articolul integral in [numarul pilot Tax Magazine](#)

Curtea Constituțională a decis că legea pentru modificarea OUG privind comunicațiile electronice

este neconstituțională, în ansamblul ei

În ziua de 16 septembrie 2014, Plenul Curții Constituționale, investit în temeiul art.146 lit.a) din Constituția României și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, s-a întrunit pentru a soluționa, în cadrul controlului anterior promulgării, obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice, obiecție formulată de Avocatul Poporului.

Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi, a admis obiecția de neconstituționalitate și a constatat că Legea pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.111/2011 privind comunicațiile electronice este neconstituțională, în ansamblul ei.

Curtea a constatat că dispozițiile legii criticate nu au un caracter precis și previzibil, iar modalitatea prin care sunt obținute și stocate datele necesare pentru identificarea utilizatorilor serviciilor de comunicații electronice pentru care plata se face în avans, respectiv a utilizatorilor conectați la puncte de acces la internet nu reglementează garanții suficiente care să permită asigurarea unei protecții eficiente a datelor cu caracter personal față de riscurile de abuz, precum și față de orice accesare și utilizare ilicită a acestor date.

Curtea a reținut incidența în prezenta cauză a considerentelor Deciziei nr.440 din 8 iulie 2014, întrucât actul normativ dedus controlului de constituționalitate nu reprezintă în fapt decât o completare a dispozițiilor Legii nr.82/2012, preluând parțial soluții legislative acolo reglementate, dar care au încetat să mai producă efecte juridice ca urmare a constatării

neconstituționalității lor. Dispozițiile legale criticate nu numai că relativizează garanțiile de siguranță a reținerii și păstrării datelor, neimpunând standarde corespunzătoare de asigurare a nivelului de securitate și confidențialitate care să poată fi controlate efectiv, așa cum a reținut Curtea în argumentarea soluției pronunțate prin Decizia nr.440 din 8 iulie 2014, ci, prin lipsa oricărei reglementări cu privire la modalitatea de accesare și utilizare a datelor cu caracter personal, legea este viciată în mod iremediabil.

Argumentațiile reținute în motivarea soluției pronunțate de Plenul Curții Constituționale vor fi prezentate în cuprinsul deciziei, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Sursa: www.ccr.ro

Spațiul Privat Virtual lansat de ANAF a primit 2390 solicitări de înregistrare într-o singură zi

Aplicația electronică Spațiul Privat Virtual, prin intermediul căreia contribuabilii persoane fizice din București și Ilfov au acces începând de ieri la propria situație fiscală, a primit un număr de 2390 solicitări de înregistrare până astăzi, la ora 11.00.

De asemenea, au fost descărcate 571 de documente, respectiv Declarația 112, nota privind obligațiile de plată, soldul obligațiilor neachitate.

Serviciul Spațiul Privat Virtual disponibil într-o primă etapă pentru contribuabilii persoane fizice cu domiciliul fiscal în București și în județul Ilfov a devenit activ începând de ieri, 15 septembrie, ora 16.30.

Pentru a accesa „Spațiul privat virtual”, persoanele fizice se vor putea identifica electronic prin certificate digitale calificate sau prin credențiale de tip nume/parolă însoțite de coduri de autentificare de unică folosință OTP.

Comunicarea electronică în Spațiul privat virtual se va face atât dinspre contribuabil către ANAF, cât și dinspre organul fiscal către contribuabil.

Punerea în aplicare a serviciului Spațiul Privat Virtual face parte dintr-un proiect mai amplu, care are în vedere îmbunătățirea relației contribuabilului cu administrația fiscală și stimularea conformării voluntare, în primul rând prin punerea la dispoziție a informațiilor necesare pentru a facilita plata obligațiilor fiscale.

Pentru perioada septembrie-decembrie, în care se va aplica proiectul pilot, contribuabilii vor avea acces la următoarele informații privind propria situație fiscală:

- Soldul obligațiilor neachitate
- Decizia de impunere anuală (începând cu 2013, emisă anul acesta)
- Nota privind obligațiile de plată, care se poate prezenta fie la Trezorerie pentru a efectua plata, fie informațiile din cuprinsul acesteia pot fi utilizate pentru a efectua plata online.
- Informațiile cuprinse în Declarația 112.

Începând de anul viitor, proiectul pilot pentru Regiunea București-Ilfov va fi dezvoltat la nivel național și se vor extinde categoriile documentelor și informațiilor comunicate spre și dinspre contribuabili.

Fisc (reclamant) vs. Contribuabil (pârât). Inadmisibilitatea acțiunii în contencios fiscal

Autor: Cosmin Flavius Costăș,

Avocat partener, Costăș, Negru & Asociații SCA

Este posibilă matricea Fisc (reclamant) vs. Contribuabil (pârât) într-un litigiu de contencios fiscal grefat pe dispozițiile Legii nr. 554/2004 și ale Codului de procedură fiscală sau, într-un asemenea caz, se va constata inadmisibilitatea acțiunii în contencios fiscal?

În fapt, în sarcina contribuabilului s-au stabilit prin decizia de impunere nr. 44948/1 din **29.10.2012** a Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj obligații fiscale principale și accesorii. Prin contestația înregistrată la D.G.F.P. Cluj sub nr. 48998 din **21.11.2012**, contribuabilul a declanșat procedura de contestare a actului administrativ fiscal prevăzută de art. 205 și următoarele Cod procedură fiscală. Această contestație a fost soluționată de fisc prin decizia de soluționare a contestației nr. 54 din **5.02.2013**, comunicată în cursul lunii februarie 2013. Cu alte cuvinte, deși potrivit art. 70 C. pr. fisc., termenul de soluționare al contestației era de 45 de zile, din culpa exclusivă a organului fiscal contestația a fost soluționată în termen de **77 de zile**. Pe cale de consecință, la data de **19.03.2013**,

în interiorul termenului legal de 6 luni și cu respectarea dispozițiilor art. 218 C. pr. fisc., contribuabilul a demarat acțiunea în contencios fiscal împotriva deciziei de soluționare a contestației și a deciziei de impunere. Această acțiune face obiectul unui dosar aflat pe rolul Tribunalului Cluj.

Separat, pentru a preveni executarea silită, contribuabilul a înregistrat la 22.11.2012 la Curtea de Apel Cluj o cerere de suspendare a deciziei de impunere nr. 44948/1/29.10.2012, în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004. Prin sentința civilă nr. 9 din **8.01.2013** a Curții de Apel Cluj, cererea de suspendare a fost admisă și s-a dispus suspendarea deciziei de impunere nr. 44948/1/29.10.2012, până la soluționarea pe fond a litigiului având ca obiect anularea deciziei de impunere. Mai mult, prin decizia civilă 6131 din **12.09.2013** a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal a fost respins recursul D.G.F.P. Cluj, astfel încât suspendarea era validă, până la momentul soluționării acțiunii de fond.

D.G.F.P. Cluj a introdus la Tribunalul Cluj o acțiune în constatare, prin care a solicitat instanței să constate faptul că suspendarea deciziei de impunere pronunțată prin sentința civilă nr. 9/8.01.2013 a Curții de Apel Cluj nu-și mai produce efectele, întrucât contribuabilul a depășit termenul de 60 zile prescris de Legea nr. 554/2004 pentru introducerea acțiunii de fond (termen calculat de organul fiscal cu începere de la 22.11.2013, data introducerii cererii de suspendare în temeiul art. 14 la Curtea de Apel Cluj).

În apărare, contribuabilul a invocat următoarele excepții și apărări de fond:

A. Excepția inadmisibilității acțiunii, ca urmare a faptului că ea nu intră în sfera contenciosului administrativ. Cu titlu prealabil, s-a învederat faptul că potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, *“Orice persoană care se consideră*

vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată". Cu alte cuvinte, un litigiu de contencios administrativ opune în mod obligatoriu o persoană fizică, juridică sau o entitate fără personalitate juridică ce se pretinde victima unei autorități publice și respectiva autoritate publică. *Per a contrario*, autoritățile publice nu se pot adresa instanței de contencios administrativ pentru a-și valorifica eventualele "drepturi" sau "interese legitime" în raport cu particularii. De altfel, această stare de lucruri este explicabilă și prin prerogativele exorbitante pe care le au la dispoziție autoritățile publice. Astfel, dacă un particular are doar posibilitatea de a se adresa instanței de contencios administrativ pentru a-și valorifica drepturile sau interesele legitime, în temeiul unei hotărâri judecătorești, autoritățile publice au posibilitatea de a emite acte administrative pentru a regla conduita particularilor. De pildă, în materie fiscală, organele fiscale pot emite oricând acte administrative fiscale, prin care să stabilească obligații în sarcina particularilor. În această ambianță, o acțiune prin care D.G.F.P. Cluj tinde să obțină o hotărâre judecătorească de "constatare" a suspendării de drept, în contradictoriu cu un contribuabil, apare ca fiind **vădit inadmisibilă**. Desigur că organul fiscal avea, în ipoteza în care aprecia că suspendarea actului administrativ ar fi încetat de drept, două posibilități de acțiune: (i) invocarea suspendării de drept în susținerea recursului împotriva sentinței prin care s-a admis cererea de suspendare; (ii) reluarea măsurilor de punere în executare a actului administrativ, justificată prin încetarea de drept a efectelor suspendării. În condițiile în care nu a uzat de aceste mijloace procedurale, este evident faptul că apelul la instanța de contencios administrativ este *per se* excesiv și trebuie calificat drept inadmisibil.

B. Excepția necompetenței materiale a Tribunalului Cluj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal. În al doilea rând, s-a invocat **excepția necompetenței materiale a Tribunalului Cluj – Secția Contencios Administrativ și Fiscal** pentru soluționarea acțiunii în constatare introduse de D.G.F.P. Cluj. Astfel, cu titlu general, vom observa faptul că nu există nicio dispoziție din Legea nr. 554/2004 sau din Codul de procedură fiscală care să atribuie competența de soluționare a unui litigiu de acest tip, purtat între o autoritate publică reclamantă și un particular pârât, Tribunalului – Secția Contencios Administrativ și Fiscal sau în general vreunei instanțe. Pe cale de consecință, o concluzie logică ar fi aceea că litigiul ar putea fi eventual soluționat de instanța competentă general, respectiv de Judecătoria Cluj-Napoca. În egală măsură, nu este pe deplin exclusă nici o altă ipoteză. Astfel, dacă s-ar trece peste excepția inadmisibilității și s-ar aprecia că o asemenea acțiune ar putea fi judecată, în contenciosul administrativ, competența ar trebui determinată, prin raportare la art. 125 NCPC, în funcție de instanța competentă să judece “litigiul de fond”. Or, în cazul nostru, competența pentru judecarea litigiului de fond, adică a cererii de suspendare, a aparținut în primă instanță Curții de Apel Cluj – Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal. Pe cale de consecință și în această situație s-ar impune declinarea competenței.

C. Excepția neîndeplinirii procedurii prealabile. În al treilea rând, raportat la prevederile art. 7 și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, a fost invocată **excepția neîndeplinirii procedurii administrative prealabile**. Astfel, conform textelor evocate, cu titlu general, accesul la instanța de contencios administrativ pentru particular este condiționat de necesitatea îndeplinirii procedurii administrative prealabile. În ambianța succintă a unei cereri de suspendare, este suficientă doar *demararea procedurii prealabile*. Pe cale de consecință, simetric invers, dacă apreciem că autoritățile publice pot utiliza contenciosul

administrativ, ele trebuie să respecte aceeași exigență a îndeplinirii sau demarării procedurii prealabile. Or, cum în speță nu s-a probat un asemenea demers, acțiunea trebuia bineînțeles respinsă ca inadmisibilă.

D. Excepția lipsei de interes a cererii de chemare în judecată. Reiterând în parte cele expuse cu ocazia susținerii primei excepții, reclamantul a indicat faptul că D.G.F.P. Cluj avea două posibilități de acțiune: (i) invocarea suspendării de drept în susținerea recursului împotriva sentinței prin care s-a admis cererea de suspendare; (ii) reluarea măsurilor de punere în executare a actului administrativ, justificată prin încetarea de drept a efectelor suspendării. În dosarul suspendării, D.G.F.P. Cluj nu a invocat acest aspect, deși recursul a fost soluționat de Înalta Curte de Casație și Justiție la data de 12.09.2013, adică la mai bine de trei luni de la data introducerii acțiunii în constatare. Acesta este în fapt și motivul pentru care recursul a fost respins, iar măsura suspendării dispusă de Curtea de Apel Cluj a fost menținută. În egală măsură, deși are posibilitatea de a relua procedura de executare – caz în care contribuabilul ar fi fost nevoit să conteste executarea și să invoce beneficiul suspendării – D.G.F.P. Cluj nu a valorificat nici această cale de atac. Prin urmare, raportat la această stare de lucruri, s-a apreciat că **acțiunea este în mod vădit lipsită de interes și trebuie respinsă ca atare.**

E. Excepția netimbrării cererii de chemare în judecată. Suplimentar, s-a invocat **excepția netimbrării cererii de chemare în judecată.** Astfel, acțiunea introdusă de D.G.F.P. Cluj nu este scutită de taxe judiciare de timbru nici în temeiul vechii Legi nr. 146/1997 și nici în temeiul mai recente O.U.G. nr. 80/2013, dintr-un motiv foarte simplu: acțiunea nu privește “venituri publice”, ci are ca obiect constatarea unei stări de drept (surveniența încetării de drept a efectelor suspendării unui act administrativ fiscal). Pentru acest motiv, apreciind că acțiunea trebuia timbrată,

contribuabilul a solicitat anularea ei ca netimbrată, în conformitate cu prevederile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997.

F. Excepția nulității cererii de chemare în judecată pentru lipsa elementelor obligatorii prevăzute de Noul Cod de Procedură Civilă. În fine, s-a solicitat instanței, dacă se va identifica o instanță competentă, să procedeze la anularea cererii de chemare în judecată pentru lipsa următoarelor elemente obligatorii prevăzute de art. 194 NCPC: contul bancar al pârâtului; numele, prenumele și calitatea consilierului juridic ce reprezintă D.G.F.P. Cluj în proces; dovada mandatului de reprezentare – delegație întocmită în conformitate cu prevederile Legii consilierilor juridici; obiectul cererii și valoarea obiectului cererii, după prețuirea reclamantului; arătarea motivelor de drept pe care se sprijină petitul acțiunii în constatare; arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere.

G. Apărări de fond. Suplimentar, pentru ipoteza respingerii excepțiilor, contribuabilul a invocat în apărare și o serie de apărări de fond:

a. Eventuala încetare a suspendării nu poate fi invocată pe calea acțiunii directe. După cum s-a observat, D.G.F.P. Cluj a fost parte în litigiul din dosarul suspendării, în fapt extrem de recent (raportat la momentul formulării întâmpinării) fiind soluționat recursul declarat de acest organ fiscal. Or, în cadrul recursului, D.G.F.P. Cluj nu a invocat niciodată faptul că ar fi survenit încetarea de drept a efectelor suspendării. Desigur că o asemenea apărare, dacă ar fi fost probată, era aptă să producă efecte juridice. Astfel, dacă acesta ar fi fost cazul, Înalta Curte ar fi putut să admită recursul și să constate că într-adevăr hotărârea Curții de Apel Cluj nu mai are nicio forță juridică, întrucât suspendarea și-a epuizat efectele. De asemenea, același fapt juridic ar putea fi invocat pe cale de excepție, în situația în care D.G.F.P. Cluj ar relua măsurile de executare silită, iar contribuabilul ar

formula contestație la executare și ar invoca beneficiul suspendării. În prezentul cadru procesual însă apreciem că acțiunea este oricum inadmisibilă și trebuie respinsă ca atare.

b. Dacă s-ar trece și peste acest aspect, s-a arătat faptul că în speță **orice întârziere este imputabilă Direcției Generale a Finanțelor Publice Cluj**. Astfel, contestația formulată de contribuabil în temeiul art. 205 și următoarele Cod procedură fiscală a fost soluționată de către funcționarii organului fiscal în termen de 77 de zile, cu depășirea flagrantă a termenului legal de 45 de zile pentru soluționarea contestațiilor. Or, conform dispozițiilor art. 218 C. pr. fisc., acțiunea în contencios fiscal nu poate avea ca obiect decât **decizia de soluționare a contestației** (în caz contrar, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Apel Cluj și a Înaltei Curți de Casație și Justiție, acțiunea va fi respinsă ca inadmisibilă). Or, această decizie a fost emisă doar la 5.02.2013 și comunicată ulterior acestei date, acțiunea fiind introdusă deci la aproximativ 30 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației. Prin urmare, instanța va trebui să evalueze următoarele: Curtea de Apel Cluj a dispus suspendarea la 8.01.2013, hotărârea fiind însă comunicată doar la 24.01.2013; contribuabilul a introdus acțiunea principală la Tribunalul Cluj – urmare a modificării regulilor de competență – la 19.03.2013; orice eventuală întârziere se datorează comportamentului D.G.F.P. Cluj, care și-a îndeplinit cu mare întârziere obligația de soluționare a contestației.

Prin sentința civilă nr. 15856 din 29 noiembrie 2013, Tribunalul Cluj a respins ca inadmisibilă acțiunea, valorizând în esență argumentele contribuabilului referitoare la faptul că matricea Fisc vs. Contribuabil, într-un litigiu de contencios fiscal, este imposibilă. Desigur, grațios, instanța a trecut peste excepțiile necompetenței și netimbrării, oferind însă o soluție corectă asupra excepției

inadmisibilității.

Sursa: <http://www.costas-negru.ro>

AȘ, N
SOCI

ANAF a lansat Spațiul Privat Virtual prin care contribuabilii pot comunica online cu administrația fiscală

ANAF a lansat ieri, 15 septembrie 2014, Spațiul Privat Virtual, aplicație prin care contribuabilii pot comunica online cu administrația fiscală.

“De la preluarea mandatului mi-am propus o nouă abordare în relația contribuabilului cu administrația fiscală, bazată pe respect, flexibilitate și deschidere instituțională. Americanii au o vorbă foarte sugestivă: timpul înseamnă bani! Am convingerea că și timpul contribuabililor români trebuie respectat și bine valorificat, motiv pentru care încurajăm interacțiunea online dintre fisc și contribuabil”, a declarat ministrul finanțelor publice.

Ministrul Ioana-Maria Petrescu a adăugat că aplicația Spațiul Privat Virtual este un proiect cu buget zero, realizat de specialiștii din MFP și din ANAF, însă pentru extinderea la nivel național este nevoie de o infrastructură de servere. *“Suntem în discuție cu Banca Mondială pentru ca serverele pe care trebuie să le trimită pentru modernizarea ANAF să vină în timp util pentru acest program”*, a precizat Ioana-Maria Petrescu.

Începând de astăzi, persoanele fizice vor putea comunica electronic cu ANAF cu privire la propria situație fiscală, prin intermediul serviciului „Spațiul privat virtual”, oferit de sistemul informatic al Ministerului Finanțelor Publice/Agencia Națională de Administrare Fiscală.

Într-o primă etapă, serviciul „Spațiul privat virtual” va fi disponibil în sistem pilot până la sfârșitul anului pentru contribuabilii persoane fizice cu domiciliul fiscal în București și în județul Ilfov, 24 de ore din 24.

Pentru a accesa „Spațiul privat virtual”, persoanele fizice se vor putea identifica electronic prin certificate digitale calificate sau prin credențiale de tip nume/parolă însoțite de coduri de autentificare de unică folosință.

Comunicarea electronică în Spațiul privat virtual se va face atât dinspre contribuabil către ANAF, cât și dinspre organul fiscal către contribuabil.

Pentru perioada septembrie-decembrie, în care se va aplica proiectul pilot pentru contribuabilii persoane fizice cu domiciliul fiscal în București și Ilfov, contribuabilii vor avea acces la următoarele informații privind propria situație fiscală:

- Soldul obligațiilor neachitate
- Decizia de impunere anuală (începând cu 2013, emisă anul acesta)
- Nota privind obligațiile de plată, care se

poate prezenta fie la Trezorerie pentru a efectua plata, fie informațiile din cuprinsul acesteia pot fi utilizate pentru a efectua plata online.

- Informațiile cuprinse în declarația 112 – respectiv sumele declarate de angajator pentru contribuțiile de asigurări sociale, funcție de veniturile realizate.

Începând de anul viitor, proiectul pilot pentru Regiunea București-Ilfov va fi dezvoltat la nivel național și se vor extinde categoriile documentelor și informațiilor comunicate spre și dinspre contribuabili. Persoanele fizice se vor putea identifica și cu alte tipuri de credențiale cum sunt telefonul mobil sau cardul de sănătate.

Aplicația va fi dezvoltată treptat, în baza unui calendar ce urmează să fie finalizat în luna decembrie 2015.

Ministrul Finanțelor Publice a dat câteva repere ale acestui calendar:

- Începând de anul viitor va fi extinsă aplicația la nivel național
- Ulterior, aplicația va fi dezvoltată astfel încât contribuabilii să aibă acces online la mai multe documente.
- Până la jumătatea anului viitor persoanele fizice care se înregistrează în SPV vor avea acces la:
 - decizii de impunere privind plățile anticipate de impozit și de contribuții de asigurări sociale de sănătate aferente veniturilor din cedarea folosinței bunurilor;
 - Vor primi decizii de calcul accesorii,
 - Vor putea să depună declarații utilizând credențiale de tip utilizator/parolă.

- Până la sfârșitul anului 2015, vor putea primi online somații și titluri executorii.
- O altă măsură foarte importantă pentru persoanele fizice, are în vedere ca instituțiile publice să poată solicita direct organelor fiscale informații pentru a soluționa diverse cereri ale contribuabililor. Altfel, instituțiile publice vor putea comunica direct organelor fiscale informații cuprinse în adeverințe de venit. De exemplu, adeverințele de venit ar putea să fie solicitate de primării, școală, unitate sanitară sau pentru obținerea ajutoarelor sociale. În aceste cazuri, contribuabilul nu va mai trebui să depună fizic adeverința de venit, instituțiile publice urmând să ia legătura cu administrația fiscală pentru a primi documentul. Această măsură se va aplica până la sfârșitul anului 2015.
- Spațiul Privat Virtual va fi extins și pentru persoanele juridice, care se vor autentifica folosind certificatul digital calificat.

Spațiul Privat Virtual – proiectul pilot pentru Regiunea București-Ilfov este prima aplicație electronică pusă în funcțiune în România, prin intermediul căreia o persoană fizică își va putea consulta online propria situație fiscală. Persoanele fizice care se vor înregistra în sistemul electronic vor avea la dispoziție adrese de email și numere de telefon ale Direcției asistență contribuabili din cadrul ANAF pentru a cere explicații cu privire la obligațiile de plată sau pentru a solicita alte informații.

Aplicația Spațiul Privat Virtual face parte dintr-un set de măsuri promovate de către Ministerul Finanțelor Publice și de

către ANAF, în scopul îmbunătățirii relației contribuabilului cu fiscul și simplificării modalităților de plată.

În acest context, a fost promovată de MFP, OUG 40/2014, publicată în Monitorul Oficial în data de 23 iunie 2014, care stabilește premisele comunicării în format electronic între contribuabil și autoritățile fiscale.

De asemenea, începând cu 1 iulie 2014, formularele privind deciziile de impunere anuală pentru venituri realizate de persoane fizice și pentru contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate de acestea, conțin o serie de informații care să faciliteze plata obligațiilor fiscale. Astfel, fiecare decizie de impunere conține informații privind: codul de identificare fiscală a beneficiarului, contul de venituri bugetare corespunzătoare obligației de plată, codul IBAN în care trebuie efectuată plata, suma pe care contribuabilul o are de plătit și o rubrică de explicații. De asemenea, pe decizia de impunere sunt incluse informații privind modalitățile de plată.

Sursa: www.mfinante.ro

Așteptările pozitive ale oamenilor de afaceri români pentru 2014 suferă corecții

Dacă la începutul anului, liderii de business din România aveau așteptări majoritar pozitive în privința creșterii afacerilor lor în 2014, dar distribuite mai ales într-o zonă prudentă, în segmentele 1-5% și 5-10%, cu cât ne apropiem de sfârșitul anului așteptările suferă corecții și încep să se

accentueze extremele: fie creșteri mai mari, pentru afacerile care au fructificat oportunitățile din piață, fie scăderi.

Conform studiului *O nouă viziune a creșterii*, publicat astăzi de EY România, pe zona cu așteptări de scădere a veniturilor s-au situat 12% dintre respondenți, față de doar 2% la ediția precedentă a studiului, realizată la începutul anului 2014.

În același timp, zona de creștere 1-5% a pierdut 19 puncte procentuale, acestea redistribuindu-se mai ales în zona de așteptări negative la această ediție a studiului.

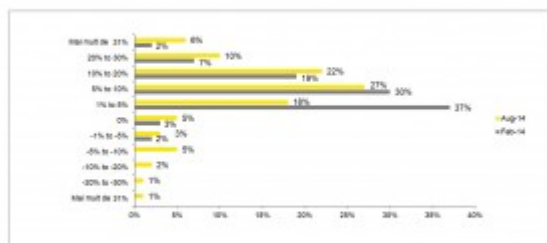
Studiul EY are la bază răspunsurile a **305 executivi** de top și analizează percepția acestora în privința perspectivei mediului de afaceri din România în 2014. Răspunsurile au fost colectate în perioada 28 iulie – 8 august 2014. Majoritatea respondenților (51%) provin din companii cu cifre de afaceri mai mari de 50 de milioane EUR, iar 54% dintre aceștia dețin funcția de CEO/Președinte de companie.

Oamenii de afaceri care au răspuns chestionarului EY așteaptă într-o măsură mai mare decât la începutul anului ca **numărul angajaților** din compania lor să crească în 2014. Odată cu clarificarea direcției piețelor în care activează și a tendinței cererii, numărul celor care se așteptau la o stagnare a forței de muncă a scăzut cu 15 puncte procentuale, de la 37% la 22%, puncte ce s-au distribuit mai ales în zona de creștere, pe palierele 1-5% și 5-10%. La extrema pozitivă, 2% dintre angajatori se așteaptă la o creștere de peste 30% a forței de muncă în propria companie.

Sub presiunea liberalizării pieței muncii din Uniunea Europeană, ca și a altor factori, **creșterea salariilor** a trecut din zona 1-5% în zone cu creștere mai mare. Astfel, dacă la începutul anului, 60% dintre respondenți considerau că salariile vor înregistra rate de creștere între 1-5% în 2014, la această ediție cei care au această așteptare a scăzut la 51%. Cele 9 puncte procentuale s-au distribuit după cum

urmează: 4 puncte în zona 5-10% (ajungând la 23% așteptări de creștere cu 5-10% a nivelului salariilor), tot 4 puncte în zona de creștere de 10-20% (6%) și 1 punct în zona cu creștere a salariilor de peste 20% (1%).

Cu cât vă așteptați să crească veniturile companiei în 2014?

Source: EY Company Survey

Business outlook survey – 2014 Mid-year edition

EY

Viziunea asupra industriei în care activează

Costurile reduse revin în prim plan ca avantaj competitiv în răspunsurile oamenilor de afaceri chestionați: 38% consideră că acestea reprezintă principalul punct forte al celorlalți jucători.

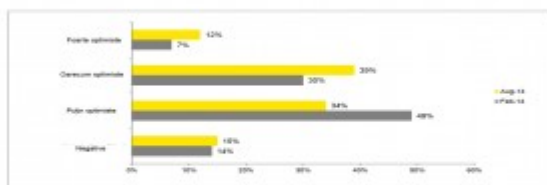
În contrast cu așteptările de creștere a salariilor, accentul pe costuri reduse nu poate fi însă sustenabil, în timp ce cercetarea și dezvoltarea sunt indicate doar de 6% dintre respondenți ca avantaj competitiv al pieței.

În același timp, viziunea asupra următoarelor 6 luni asupra industriei în care activează companiile începe să capete și nuanțe negative, cu 8 puncte procentuale dintre răspunsurile care considerau la începutul anului că perspectivele industriei sunt foarte bune, transferându-se acum în zona de răspunsuri negative.

9% dintre respondenți se așteaptă ca și cererea să scadă în următoarele 6 luni. Ca răspunsuri la această tendință, cele mai mari creșteri pot fi observate în creșterea activității de marketing și vânzări (creștere cu 9 puncte procentuale, până la 33%) și scăderea prețurilor (14% dintre respondenți

întrevăd această măsură pentru a crește vânzările).

Ce așteptări aveți în privința evoluției industriei în care activați în următoarele 6 luni?

Business Outlook Survey – 2014 H2 – 2014 Edition

EY

* * *

Despre studiul “O nouă viziune a creșterii”

Studiul EY România privind percepția mediului românesc de afaceri în 2014 are la bază un chestionar care analizează percepțiile a 305 executivi de top provenind din organizații ce operează la nivel local, în diverse industrii. Majoritatea respondenților (51%) provin din companii cu cifre de afaceri mai mari de 50 de milioane EUR. Aceștia au răspuns chestionarului EY România în perioada 28 iulie – 8 august 2014.

Reasigurătorii trebuie să se diferențieze pe piață sau riscă să fie ținta consolidărilor, arată un

raport PwC

Sectorul reasigurărilor s-ar putea confrunța cu un nou val de reduceri ale costurilor și consolidări, iar acei jucători care nu se pot diferenția la nivelul strategiei de afaceri sunt cei mai vulnerabili, arată un nou raport PwC Reinsurance 2020: Taking control of your destiny.

Analiza PwC apreciază că aproape 40% din jucătorii de pe piața de reasigurări s-ar putea regăsi în această situație deoarece clienții (societățile de asigurare) așteaptă soluții personalizate de la reasigurătorii lor.

Combinarea dintre ratele scăzute ale dobânzilor, creșterea limitată a piețelor tradiționale de asigurări, marjele de profit în scădere, afluxul instrumentelor financiare derivate legate de produse de asigurare (ILS), randamentul scăzut al investițiilor și condițiile de piață nefavorabile, face ca reasigurătorilor să le fie din ce în ce mai greu să atragă noi clienți.

PwC preconizează că reasigurătorilor de talie medie le va fi în greu să susțină ritmul investițiilor și să rămână competitivi în această nouă conjunctură. În schimb, reasigurătorii vor trebui să aibă o strategie clară asupra următoarelor aspecte: locul unde intenționează să concureze, modul în care se distinge propunerea lor către piață, motivul pentru care sunt în acest sector și modul în care trebuie configurat modelul lor operațional.

PwC preconizează că reasigurătorii care vor avea succes sunt aceia care se vor diferenția de ceilalți, care caută noi piețe unde prețurile sunt atractive și inovează în afara categoriilor obișnuite de asigurări.

PwC propune șase modele de afaceri care ar putea sta la baza succesului în noul context de piață.

- Jucători de talie mare: Companii mari sau specializate, fie la nivel global sau regional;
- Inovatori supli: Folosirea instrumentelor de analiză și a expertizei de specialitate pentru a surmonta limitele organizației;
- Lloyd's: Combinarea amplitudinii organizației cu agilitatea și expertiza unei companii de mici dimensiuni;
- Performeri în privința randamentului bursier: livrarea unui randament al investiției superior;
- Transformatori de risc: fondurile de investiții specializate;
- Legături directe: parteneriate cu clienți pentru obținerea unei protecții directe pe piața de capital;

Raportul mai subliniază că, în prezent, competiția trece dincolo de elemente precum prețul și expertiza în sector, în condițiile în care clienții caută jucători de talie mare, expertiză de specialitate, cunoștințe sectoriale aprofundate și capacități analitice avansate. Mulți clienți sunt astăzi dispuși să plătească în plus pentru soluții inovatoare în fața noilor riscuri la care se expun și care nu sunt încă pe deplin înțelese. Acei jucători fără astfel de capacități formează o categorie de mijloc pusă din ce în ce mai mult sub presiunea jucătorilor mai mari din sector și vulnerabilă în fața consolidărilor și al preluărilor ostile, conform raportului PwC.

„Mulți reasigurători au nevoie de o regândire radicală a locului și a felului în care concurează. Ținând cont de prețurile scăzute și de competiția directă cu produsele de tip ILS, clienții își pot permite să graviteze în jurul unei selecții de reasigurători mai bine cotați și de dimensiuni mai mari. Aceasta îi lasă pe reasuratorii mai mici și mai puțin bine cotați în afara jocului”, a declarat Diana Coroabă, Partener, Consultanță Fiscală, Liderul Echipei de Servicii Fiscale

pentru sectorul financiar, PwC România.

„Reasigurătorii resimt o presiune fără precedent asupra viabilității modelului lor de afaceri. Pe măsură ce companiile mai eficiente continuă să absoarbă o proporție tot mai mare a riscurilor asigurate, reasigurătorii trebuie să se asigure că rămân relevanți, concentrându-se asupra controlului costurilor, înțelegerii riscurilor și inovației”, a precizat Bogdan Belciu, Partener, Servicii de Consultanță pentru Management, PwC România.

„Recompensele pentru reasigurătorii care înțeleg aceste evoluții pot fi enorme, mai ales dacă luăm în calcul că piața asigurărilor comerciale mondiale ar urma să valoreze peste 2000 de miliarde de dolari până în 2025. În caz contrar, vor exista organizații care vor ocoli industria reasigurărilor și vor alege să-și asigure riscurile direct către investitorii de pe piața de capital interesați de vânzarea unor astfel de produse”, a conchis Diana Coroabă.

Despre raport

Pentru mai multe informații despre raportul PwC Reinsurance 2020: Taking control of your destiny.

vă rugăm să accesați www.pwc.com/insurance/reinsurance2020

Probleme practice la apariția proiectului noului Codul

fiscal

Horațiu Sasu

Jurist, consultant în afaceri

Noul Cod fiscal este în fază de proiect, disponibil pe portalul Ministerului de Finanțe. Retras și apoi actualizat, încă nu a făcut obiectul unor preocupări serioase de analiză în privința aspectelor vechi, preluate, și a celor noi. Este destul de greu, dat fiind că un efort de asemenea amploare s-ar putea dovedi inutil, fie și numai având în vedere experiența legată de celelalte patru Coduri (civil, penal și procedurile aferente) care s-au modificat și renumerotat/republicat chiar și înainte de... intrarea în vigoare (!).

Nici nu ne propunem să analizăm în întregime prevederile „noului” Cod (în fapt, după semnalele specialiștilor, mai mult o renumerotare, cu ocolirea aspectelor de interes pentru mediul de afaceri sau care ar fi adus necesara stabilitate fiscală). Vom analiza însă câteva prevederi fiscale care deocamdată par stabile, precum și o prevedere absolut inoportună a legiuitorului referitoare la Normele de aplicare.

1. Criteriile referitoare la activitatea dependentă – mult prea generale

În proiectul de Cod fiscal, la art. 7 pct. 4, găsim noțiunea de **activitate independentă**, definită ca orice activitate care presupune desfășurarea acesteia în mod obișnuit, pe cont propriu și urmărind un scop lucrativ.

Spre deosebire de actualul Cod fiscal, definiția din Proiect este și mai neclară (nu că cea din actualul Cod ar fi clară, ba dimpotrivă: este contrară jurisprudenței Curții Europene de Justiție). În actualul Cod, valabil încă până la 31 decembrie, prin activitate independentă se înțelege activitatea care nu

este dependentă [sic! – art. 7 alin. (1) pct. 4], aceasta din urmă (adică activitatea dependentă) având cele patru criterii pe baza cărora s-a discutat destul de mult:

a) beneficiarul de venit se află într-o relație de **subordonare** față de plătitorul de venit, respectiv organele de conducere ale plătitorului de venit, și respectă condițiile de muncă impuse de acesta, cum ar fi: atribuțiile ce îi revin și modul de îndeplinire a acestora, locul desfășurării activității, programul de lucru;

b) în prestarea activității, beneficiarul de venit folosește **exclusiv** baza materială a plătitorului de venit, respectiv spații cu înzestrare corespunzătoare, echipament special de lucru sau de protecție, unelte de muncă sau altele asemenea și contribuie cu prestația fizică sau cu capacitatea intelectuală, nu și cu capitalul propriu;

c) plătitorul de venit suportă în interesul desfășurării activității cheltuielile de **deplasare** ale beneficiarului de venit, cum ar fi indemnizația de delegare-detașare în țară și în străinătate, precum și alte cheltuieli de această natură;

d) plătitorul de venit suportă **indemnizația** de concediu de odihnă și indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, în contul beneficiarului de venit.

Un fapt fără îndoială interesant reiese din practică: pentru a amenința cu reconsiderarea ca activitate dependentă[1] reprezentanții Finanțelor aplicau, ca Norme, pct. 19 din Normele metodologice ale Codului fiscal. Numai că pct. 19 nu era aferent art. 7 alin. (1) pct. 2 din Codul fiscal – text care reglementa activitățile dependente –, ci era aferent art. 46 din Codul fiscal! Mai exact, Norma de la art. 46 era în viziunea Finanțelor „explicativă”... pentru art. 7!

Proiectul „remediază” problema, explicând, imediat sub definiția activității independente, că „Printre criteriile care definesc preponderent existența unei activități

independente sunt:

- riscul pe care și-l asumă contribuabilul;
- libera alegere a desfășurării activității, a programului de lucru și a locului de desfășurare a activității;
- activitatea se desfășoară pentru unul sau mai mulți clienți, în raport cu aceștia neexistând un raport de subordonare, în sensul impunerii modului de îndeplinire a obligațiilor ce îi revin;
- activitatea se poate desfășura nu numai direct, ci și cu personalul angajat în condițiile legii.

Beneficiarul de venit contribuie la activitatea desfășurată cu prestația fizică, capacitatea intelectuală, patrimoniul afacerii, în funcție de specificul activității”.

Sunt exact criteriile de sub pct. 46 din *actualul* Cod fiscal. Sunt puse mai logic, dar pericolul reconsiderării crește în mod artificial. Să luăm al doilea criteriu și un exemplu concret: o companie multinațională se mută într-un sediu nou, cu birouri pe 300 mp. Cheamă un zidar să zugrăvească birourile. Ca zidarul să nu fie bănuț de păcatul activității dependente, el are următoarele soluții:

- *libera alegere a desfășurării activității:* administratorul multinaționalei îi spune să zugrăvească. Zugravul, ca să fie independent, nu zugrăvește, ci îndreaptă pereții, că deh...

- *libera alegere a programului de lucru:* administratorul îi pune la dispoziție clădirea de luni până vineri între orele 8 și 19, zugravul în schimb lucrează sâmbăta după-masa, ca să nu îl reconsidere fiscal dependent;

- *libera alegere a locului de desfășurare a activității:* administratorul îi cere să zugrăvească noile birouri, iar zugravul, ca să nu încalce criteriul, zugrăvește la patron

acasă.

S-ar părea că exemplele sunt de domeniul absurdului, dar aş vrea să văd un inspector de la fisc cum ar interpreta aceste prevederi.

La fel ca în *Normele* la actualul Cod fiscal, în *proiect* se prevede că activitățile desfășurate în mod independent, în condițiile legii, care generează venituri din profesii libere, precum și din drepturile de autor și drepturile conexe definite potrivit prevederilor Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, **nu pot fi reconsiderate** ca activități dependente.

Prin aceasta *Normele metodologice* au ajuns la stadiul de lege. Nu e rău, dar așteptam noutatea totuși.

2. CASS la salariul minim – prevedere perpetuată în noul Cod

Art. 180-184 din Proiectul noului Cod fiscal prevăd că pentru anumite activități – independente, cedarea folosinței bunurilor etc. – baza de calcul pentru contribuția de asigurări sociale nu poate fi mai mică decât un salariu minim, *dacă respectivele venituri sunt singurele asupra cărora se calculează contribuția.*

Textele „noi” reproduc concepția actuală a Codului fiscal, ajungându-se la situația în care o persoană cu venituri extrem de modeste ar putea fi obligată să plătească o contribuție la sănătate mult prea mare față de nivelul veniturilor. Se cuvenea, în opinia noastră, ca legiuitorul să fi modificat cu această ocazie concepția potrivit cu care contribuabilii beneficiază de aceleași servicii medicale indiferent dacă plătesc CASS pentru 900 de lei sau pentru 9.000 de lei. Ar fi fost nevoie de o reformă mai amplă, dar ar fi fost o reformă adevărată, nu o simplă rescriere.

Citeste articolul integral în [numarul pilot Tax Magazine](#)

Scutirea de la impozitare a profitului reinvestit: între valențele practice și conotațiile birocratice

Dr. Dragoș Pătroi,

managing partner al firmei de consultanță DRP Tax Wizards,

cadru universitar asociat ASE București

După îndelungate insistențe și așteptări ale mediului de afaceri, iată că, într-un final, prin O.U.G. nr. 19/2014 a fost introdusă una dintre cele mai consistente măsuri de relaxare fiscală și, pe cale de consecință, de stimulare economică din ultimii ani. Deși cu aplicabilitate limitată – respectiv, în perioada 1 iulie 2014 – 31 decembrie 2016 – efectele benefice ale măsurii de scutire la plată a impozitului aferent profitului reinvestit nu cred că pot fi negate sau ignorate.

Voi încerca să prezint, în cele ce urmează, o analiză comparativă a punctelor forte și a celor mai puțin reușite din actuala reglementare, inclusiv prin raportare la ceea ce a existat anterior în această direcție, până la data de 31 decembrie 2010.

Prima întrebare legitimă care se ridică este în ce poate fi reinvestit profitul pentru a beneficia de această scutire de la impozitare? În acest sens, textul de lege prevede că sunt considerate investiții în sfera profitului reinvestit scutit de impozit echipamentele tehnologice, mașinile, utilajele și

instalațiile de lucru, regăsite generic în subgrupa 2.1 din catalogul mijloacelor fixe, adoptat prin H.G. nr. 2139/2004, cu modificările și completările ulterioare. În mod complementar, se reglementează și faptul că echipamentele astfel achiziționate trebuie să fie unele noi – adică să nu mai fi fost utilizate anterior datei achiziției – și, în mod evident, să fie utilizate în scopul activităților economice ale persoanei juridice achizitoare. Aș adăuga aici că, dacă firma în cauză figurează în vectorul fiscal nu numai ca plătitor de impozit pe profit (în mod obligatoriu), ci și înregistrat în scopuri normale de TVA, atunci echipamentele respective trebuie să fie utilizate în scopul activităților economice cu un caracter taxabil (din perspectiva TVA), pentru a se evita riscul fiscal al încadrării în una din situațiile care impun ajustarea TVA. În contextul acestei analize, trebuie să remarcăm caracterul limitativ în aplicarea actualelor reglementări, la nivelul cerințelor formale incidente în cauză, deoarece eventualele investiții în bunuri imobile – clădiri (cu destinația de sediu social sau puncte de lucru ale firmelor) nu se califică pentru aplicarea scutirii de la impozitare a profitului reinvestit în acest sens.

Un alt aspect care trebuie menționat este acela legat de **perioada de timp în care contribuabilii trebuie să păstreze în patrimoniu aceste echipamente (achiziționate prin aplicarea scutirii de la impozitare a profitului reinvestit)**: o perioadă de cel puțin jumătate din durata normată de utilizare economică și, dacă durata de utilizare este mai mare de 10 ani, durata de păstrare/utilizare în patrimoniu este de maxim 5 ani. În cazul nerespectării termenelor anterior menționate, contribuabilul va proceda la recalcularea impozitului pe profit datorat și, în consecință, va depune o declarație fiscală rectificativă. Excepție de la respectarea termenelor menționate fac echipamentele tehnologice care se înscriu în oricare dintre următoarele situații:

– sunt transferate în cadrul operațiunilor de reorganizare,

efectuate potrivit legii;

– sunt înstrăinate în cadrul procedurii de lichidare/faliment, potrivit legii;

– sunt distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător de contribuabil. În cazul echipamentelor tehnologice furate, contribuabilul demonstrează furtul pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare.

Dacă tot vorbim de echipamentele ce pot fi achiziționate prin aplicarea facilității supuse prezentei analize, aș vrea să remarc **o deosebire esențială față de forma facilității fiscale în cauză și aplicate până la 31 decembrie 2010: posibilitatea aplicării amortizării fiscale pentru echipamentele astfel achiziționate**, conform art. 24 C.fisc., cu deducerea implicită a cheltuielii aferente din baza impozabilă a profitului – e adevărat, nefiind însă permisă aplicarea regimului de amortizare accelerată, ci doar metoda amortizării liniare sau degresive. În mod cert, această deosebire de substanță face din actuala prevedere legislativă o scutire în adevăratul sens al cuvântului, în termeni reali, nu doar o amânare la plata impozitului pe profit (ca în trecut).

Citiți articolul integral în [numărul pilot Tax Magazine](#)

Amnistia fiscală – trecut prezent și viitor

Gabriel Sincu,

Executive Director, Tax, Ernst & Young România

Conceptul de „amnistie fiscală” a fost folosit destul de des în ultima vreme, uneori cu scopuri electorale, alteori în mod total greșit sau nu mai devreme decât ieri, ca parte a declarațiilor făcute de un fost politician, într-un context oarecum fericit pentru el, dar de neînviat, zic eu... Drept pentru care consider necesară o clarificare și (de ce nu ?) o demitizare a acestui termen care, atunci când este adus în discuție, le dă ocazia multora să-și lipească degetul mare și arătătorul de tâmplă și să vorbească pe ton grav despre complexitatea problemei.

În articolul de față voi încerca să arăt ce înseamnă amnistia fiscală, de câte feluri este, cui beneficiază și care sunt condițiile necesare funcționării acesteia. Mai departe, voi prezenta un scurt istoric de la noi și de pe alte meleaguri al amnistiei fiscale, avantajele și dezavantajele unei astfel de măsuri pentru stat, pe de o parte, și pentru contribuabili, pe de alta, iar la final voi risca să trag niște concluzii cu privire la necesitatea implementării acesteia în fiscalitatea românească.

Ce este, așadar, amnistia fiscală? Teoria ne spune că este o măsură administrativă care presupune trei elemente: un contribuabil, o obligație fiscală neîndeplinită la termen și o opțiune dată de autoritatea de reglementare prin care contribuabilul poate corecta eroarea, beneficiind de niște condiții avantajoase față de cele prevăzute de legea aplicabilă în mod normal.

Ca și întindere în timp, amnistia poate opera:

i) doar pentru o perioadă strict determinată în timp, caz în care după expirarea termenului pot fi prevăzute pedepse mai dure decât în mod normal pentru cei care nu au apelat la facilitare,

sau

ii) pe o perioadă nedeterminată, în anumite condiții, pentru a-i încuraja pe cei care în mod involuntar sau dintr-o eroare care nu le poate fi imputată direct nu și-au îndeplinit obligațiile fiscale.

Pentru ca amnistia fiscală să funcționeze, este necesar să fie îndeplinite o serie de condiții:

a) contribuabilul aflat în culpă să conștientizeze riscul la care se expune, iar probabilitatea de a fi identificat ca și evazionist să fie suficient de ridicată pentru a putea să-l determine pe acesta să apeleze la amnistia fiscală. Acest lucru presupune existența unui aparat de control fiscal matur, eficient și foarte bine organizat.

Este de notorietate cazul în care fiscul german a obținut (pe căi mai mult sau mai puțin ortodoxe) o bază de date cu numele contribuabililor germani care dețineau conturi nedecarate în băncile elvețiene. Inspectorii fiscali au anunțat în mass-media faptul că dețin aceste informații și i-au rugat pe cei care se află în această situație să vină și să declare sumele respective și să plătească impozitele și dobânzile aferente. Altfel, dacă sumele urmau să fie descoperite de către organele de control, contribuabilii respectivi riscau în plus penalități și sancțiuni dure pentru evaziune fiscală. Probabil că bănuieți rezultatele acțiunii!

b) în cazul în care vorbim de o amnistie fiscală ce operează pe o perioadă determinată, aceasta trebuie foarte bine pregătită și anunțată, astfel încât să fie făcută o singură

dată. Repetarea operațiunii după o perioadă scurtă sau medie de timp nu face decât să decredibilizeze măsura în ochii contribuabilului și să încurajeze noi fapte de evaziune și evitare fiscală. Poate sunteți la curent cu situația din Italia unde au avut loc câteva astfel de acțiuni la interval de 2-3 ani. Eficiența acestora a fost din ce în ce mai mică...

c) sumele nedeclarate la fisc de către contribuabili să fi rezultat din activități legale, dar pentru care nu s-a plătit impozit. Este greu de crezut că un traficant de arme sau de droguri care deține sume obținute din astfel de activități va face uz de o eventuală amnistie fiscală!

d) în ceea ce privește amnistia aplicabilă pe perioadă nedeterminată, aceasta are în vedere încurajarea contribuabililor de a-și corecta declarațiile fiscale întocmite în mod eronat și de a plăti diferențele de impozit la bugetul de stat. Pentru ca aceasta să funcționeze, sistemul trebuie să prevadă o reducere atractivă a penalității care să îl convingă pe contribuabil că e mai bine să corecteze greșeala decât să aștepte trecerea perioadei de prescripție a impozitului pentru a scăpa de consecințe.

Voi prezenta în continuare o serie de exemple de amnistie fiscală din câteva țări (am lasat însă deoparte ce s-a întâmplat în SUA, această țară având o economie și un sistem fiscal mult diferite de ceea ce se întâmplă la noi). Vreau să precizez că o sursă importantă de informații în cazul exemplelor din țări a reprezentat-o lucrarea „Tax Amnesties: Theory, Trends, and Some Alternatives” scrisă de Eric Le Borgne și Katherine Baer și editată de FMI, carte pe care o recomand cu căldură tuturor celor care vor să aprofundeze subiectul!

Cititi articolul integral in [numarul pilot Tax Magazine](#)